

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Zamboch_Miloslav-Monstra.PDB

PDB Name: Zamboch_Miloslav-Monstra
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.8.2003
Modification Date: 6.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miroslav Žamboch
Monstra

"Pět set! Dohodli jsem se na půltřetí stovky za každého krysodlaka. Mluvili jsme o dvou, to znamená celkem pět set, pane zaklínači!" hrmotný muž s metrákem poctivě vypěstované nad-váhy rovnoměrně rozmístěné kolem pupku zopakoval větu ještě jednou, jako by to byla mod-litba.

Podsaditý chlapík se silnou čelistí a bradou připomínající buldoka unaveně zavrtil hlavou. Byl průměrného vzrůstu, ale jeho sudovitý hrudník, příliš široká ramena a křivé, nadměrně osvalené nohy způsobovaly, že se na první pohled zdál malý téměř jako trpaslík.

"Ano, půl třetí stovky za kus. Jenomže to jste netušili, že tu starou samici bude chránit celá smečka. Před lety jste ji chytili do pastí, zchromili a hloupě nechali být. Nemohla lovit zvířa-ta, proto šla po lidech. Ty potvory jsou stále chytřejší a drží pohromadě. Bránily ji. Deset kusů podle naší dohody obnáší dva a půl tisíce poctivě nefalšované měny. Nenastavuju krk zadar-mo, rychtáři. Jsem profesionál."

Vrzly dveře a do přeplněného sálu putyky vstoupil další host. Malý, poznamenaný křivíci. Rychlý bystrý pohled, kterým zhodnotil situaci, však prozradil, že se s nástrahami života dokáže vyrovnat po svém.

"Není to zaklínač, rychtáři! Prachspřstý renegát, který z nás, řádných občanů tahá peníze! Říká si Frederick a i jeho vlastní lidi, špinaví vědmáci, ho vyloučili ze svého společenství! Čert ví, kvůli čemu!"

Zaklínač se na přichozího ani nepodíval, pouze jeho kočičí zřetelnice se o poznání zúžily.

"Mé jméno vám nevadilo, když jste potřebovali pomoc. Zaplaťte."

"Není ani pravý zaklínač! Říká se o něm, že je pomalý a jen štěstí může děkovat, že ty potvory dostal!" pokračoval v hovoru malý mužik.

Zaklínač - renegát stál otočen k přichozímu zády, jako by se ho nic z toho, co řekl, v nejmenším netýkalo. Věděl, že se ve vzduchu vznáší násilí. Násilí a strach. Levý koutek úst pozdvihl v cynické parodii na úsměv. Zvláště strach znal dokonale ve všech jeho podobách.

"Gabiáne mlč!" přikázal rychtář rozhodně, ale současně provedl rukou nenápadný pohyb.

"Nikdo, ani váš patron Geralt za starých časů, nebral lidi na hůl, tak jako ty!" pokračoval spravedlivě rozhořčeným tónem, "a to nejsi ani právoplatným členem cechu!"

Frederick pokrčil rameny, pohyb ještě víc zvýraznil neforemnou svalnatost jeho šíje.

"V dobách starého Geralta bylo všechno jednodušší. Dva a půl tisíce rychtáři stačí, aby ses mě zbavil. Jednoduché počty."

Muži posedávající u okolních stolů v předtuše toho, co mělo přijít, podvědomě sklonili hlavy.

"Tak dobrá," kývl obr, ale jeho souhlas nebyl určen zaklínači.

Gabián se vymrštil s dýkou v ruce jako pružina. Úzká trojhrbitá čepel kdysi sloužila obrněnému rytíři k dorážení poražených soků. Nebylo třeba žádné zvláštní síly, aby do měkkého nechráněného těla zajela až po jilec. Frederick zareagoval okamžitě. Ukročil, zhoupl se v kolenou a uštědřil útočníkovi zdrcující úder na spodek břicha. Ostří však zcela uniknout nedokázal a vysloužil si hluboký šrám na předloktí. Špinavou podlahu potřísnila hustá, téměř černá krev.

Místo aby se dál věnoval neúspěšnému vrahovi, který v koutě zápasil s vyraženým dechem, bleskově se přitočil k rychtáři, jednou rukou ho chytil za tučný ohryzek a pozvedl, až se sotva dotýkal země.

"Dva a půl tisíce, rychtáři, nebo" krátce se mrkl na sňubní prsten, "se tvá žena dnes stane vdovou. A tři stovky odškodného za zranění, které mi tvůj tupý poskok způsobil."

Když o pár minut zaklínač odcházel z putyky, doprovázelo ho jen ticho a nevraživé pohledy přihlížejících.

Venku se příliš nezdržoval. Okamžitě zamířil do stáje a osedlal robustního valacha. Dva meče, stříbrný pečlivě vypracovaný starobylý sihill a prostý ocelový gladius, zasunul do sedlových pochev, vyhoupl se do sedla a zamířil ven z vesnice.

"Starým GERALTEM se budou ohánět, zloději jedni mizerní," zabručel místo pozdravu na rozloučenou.

Kamenu vřazenému odkudsi ze stínu se vyhnul úklonou hlavy.

"Mor na vás."

Už tři dny projížděl neobydlenou divočinou. Nevadilo mu to, protože se po posledním incidentu chtěl civilizaci nějakou dobu vyhybat. Nebylo radno popichovat podrážděné včely. Navíc ho v poslední době přítomnost většího počtu lidí

stále víc znervózňovala. Snažil se na to nemyslet, stejně jako na ostatní symptomy. Všechny dohromady naznačovaly, že se mutace opět rozběhla. Projížděl průsmykem Aovi Tallas, jedinou cestou přes Germské pohoří. Mnozí říkali, že cesta je příliš silné slovo, protože v průsmyku ležel po devět měsíců v roce sníh a navíc se prý někde v okolí nacházelo sídlo nečistých sil. Teď však nastával čas nejprudšího léta, ptáci jásavě opěvovali svět a horské louky se pyšnily mnohobarevnými květinami. Z nečistých sil si Frederick hlavu nedělal.

K večeru se zastavil u horské bystřiny, valachovi svázal přední nohy a nechal ho vybrat si tu nejlepší pastvu. Během půl hodiny nacytal tučet téměř loket dlouhých pstruhů. Nechal je oschnout na slunci a s chutí ukousl hlavu prvním z nich. Pokud cestoval sám, bílá masa nikdy neopékal. Krátce po setmění se otočil vítr a Frederick znepokojeně přerušil siestu. Jeho jemný čich odhalil v horském vzduchu stopy kouře. Ještě několik dnů cesty před ním však nemělo být živé duše. Cizí pach se brzy vytratil, šel proto spokojeně spát.

Druhého dne, krátce po překonání nejvyššího bodu průsmyku, spatřil malou vesnici rozkládající se v malebné kotlině. Ještě jednou vytáhl mapu, kterou vyhandloval za demizón slivovice od královského kurýra. Ani tam nebyla žádná osada zaznačená. Pokrčil rameny a nechal to být. Pravděpodobně zde žili několik měsíců, možná i let pozadu za událostmi v civilizovaném světě a nejnovější novinky přinese tedy on sám. Nebylo čeho se obávat. Stezka se změnila v zřetelnou cestu vyšlapanou kopyty koní a volů. Než vjel do vesnice, zaujal ho vysoký stvol divizny. Byl celý obsypaný žlutými květy a omamně voněl. Teprve zblízka zjistil, že to není divizna velkokvětá, jak původně soudil, ale neznámý hybrid. Dobrá polovina listů měla zubaté okraje a vlhce se leskla. Když na takový list usedla včela, nebo jiný hmyz, v mžiku se svinul a uvěznil kořist v těsném sevření.

"Klasický projev přítomnosti nekontrolovaného zřídla síly," okomentoval svůj nález polohlasem. Už dlouho cestoval sám, jedl sám i spal sám. Samomluva se mu stala přirozeností.

Sotva minul dřevěnou ceduli s kostrbatým nápisem Blahovolná lhota, stal se centrem všeobecné pozornosti.

Nepřekvapovalo ho to. V zapadlých vesnicích na konci světa to bylo obvyklé. Stejně jako to, že v nich zaklínači většinou nenacházeli žádnou práci. Místní, pokud chtěli přežít, museli nastolit s okolní přírodou jakousi drsnou rovnováhu, ve které pro zpotvořence zplozené lidskou civilizací nebylo místo.

Bez problémů získal pokoj v hostinci. Byl sice malý, ale kupodivu docela čistý, bez vši a švábů. Možná od doby, kdy sem zabloudil poslední návštěvník, posli hlady. Po koupeli ve studené vodě vešel do výčepu. Předpokládal, že tam na něho bude čekat polovina osazenstva vesnice, ale přítomní byli pouze muži. V klidu ho nechali vypít první džbán a teprve potom si přisedli.

"Jsi zaklínač?" zeptal se dlouhovlasý stařec.

Kdysi to musel být vysoký a silný muž, roky ho však zkroutily a ubraly mu na vzhledu. Ne však na rozhodnosti a důstojnosti. Frederick podle rysů tváře odhadoval, že dobrá polovina přítomných jsou jeho příbuzní. Když už ne synové, tak vnuci a bratrance.

"Ano. Netušil jsem, že tu najdu nějakou Blahovolnou lhotu. V mapě není zaznačená," odpověděl a kývl na hospodského, ať přinese další džbán. Doufal, že už nikdo další do hospody nepřijde, protože mu pach mnoha lidí v jedné místnosti nedělal dobře.

Stařec přikývl.

"Nedívím se, usadili jsem se zde teprve před padesáti lety a moc často dolů nescházíme."

Frederick to nijak nekomentoval. Pokud zde po půlstoletí žili naprosto izolovaně, nebylo divu, že si všichni byli podobní.

"Máme štěstí, že ses tu objevil. Potřebujeme tvoji pomoc."

Frederick na znamení údivu nazdvihl obočí.

"Vzácná shoda okolností," poznamenal pouze, "vsadím se, že jsem tu první zaklínač, kte-rého jste potkali."

"Tak tak," přitakal stařec, "a právě teď si nám žádán. Něco nám už dvě léta zabíjí ovce a nedávno to zabilo i několik našich žen."

Frederick se napil, utřelo si pěnu od úst a zamračil se.

"Jenom ženy? Kde se to stalo? Kdy se to stalo?"

Potom jakoby si uvědomil, že na to hlavní zapomněl, mávl zamítavě rukou.

"Začneme ještě jednou od začátku. Kolik mi zaplatíte, když tu potvoru zlikviduji?"

Frederick seděl na kameni na louce a pozoroval domy rozptýlené ve stráni pod sebou. Ani po dvou dnech nevěděl, co si má o celé záležitosti myslet. Několik šelem nejistého druhu strh-lo v poslední době třicet ovcí a pět krav. Z posledního útoku zůstalo zachováno i pár stop. Zdálo se, že šelmy nejprve obhlédly situaci a teprve potom zaútočily. Jakoby byly inteligen-tní. Otisky tlap se podobaly vlčím, nebo ještě více psím. V Kaer Morhenských knihách se o ničem podobném nepsalo. Jenomže věci, o kterých se tam nepsalo, stále přibývalo. Se zabitím žen to bylo ještě záhadnější. Stopy žádné nenašel, protože poslední případ se udál před třemi týdny a mohl prozkoumat jen částečně rozložené tělo. Způsobené rány vypadaly jinak než u ovcí, jakoby ty bestie lidi zabíjely s větší náruživostí, než svou obvyklou kořist. Alespoň roz-tříštěná lebka tomu napovídala. Slunce se pomalu sklánělo k západu a stíny se prodlužovaly. Frederick už se několikrát přesvědčil, že i v létě jsou zde večery pěkně chladné. Zvedl se k návratu do vesnice.

V uličce mezi dvěma domy se k němu přitočila mladá žena. Věděl, že je manželkou jednoho ze stařešinových vnuků.

Dlouhé vlasy vykukující zpod čepce, krátký bojácný pohled. Bála se, přesněji - byla k smrti vyděšená.

"Mohu s vámi mluvit? Dnes večer za naší stodolou? Prosím neříkejte o tom nikomu!"

Než stačil odpovědět, byla pryč. Strach byl v jejích slovech tak hmatatelný, že se instin-ktivně rozhlédl. Kromě velkého šedého psa postávajícího u boudy patřící k nedalekému do-mu, nespátl nikoho, pouze v jednom z oken se v podvečerním vánku hýbala záclona. Pokrčil rameny. Už hodně dlouho neměl schůzku se ženou, i když tahle asi bude o

něčem jiném. Zamyšleně vykročil směrem k hostinci. Bůhví proč si vzpomněl na vlastní dětství. V osmi letech se s mladším bratrem protloukali na ulicích jak mohli, odkázáni jen na milosrdenství ostatních. Nebo na nemilosrdenství. Bratr brzo umřel, protože ho roztrhal zdivočelý lovecký pes - medvědář. Pamatoval si, jak se snažil zvíře, které bylo tenkrát větší než on, odehnat klackem. Nikdo mu nepomohl, všichni se báli. Než přišel městský ras s kuší, byl bráška z poloviny sežraný. Vzpomínka rozhodla. Určitě té ženě pomůže. Dopil druhé pivo a omluvil se společníkům. Venku už se setmělo, nechtěl ji nechat čekat déle, než bylo nezbytně nutné. Ještě nedošel ke dveřím, když dovnitř vpadl vyděšený mladík.

"Další vražda! Lokova žena je mrtvá, našel jsem ji za stodolou!"

Frederick zaklel a s rukou na jílci meče vyběhl ven.

Mrtvá ležela na místě, kde se měli sejít. Okamžik zápasil s návalem vzteku. Umřela jen proto, že s ním chtěla mluvit.

"Držte se daleko! Slyšíte!" vzpamatoval se a hulákal na zvědavce, aby nezašlapali stopy. Bylo to jako se pokoušet zastavit dlaněmi vodní příval z protržené přehrady. Po chvíli marné-ho snažení nechal vesničany na pokoji. Uvědomil si, že poprvé vidí i jejich manželky. Jedna jako druhá byly vyděšené ještě mnohem více než muži.

Sklonil se nad tělem, v zátylku cítil zkoumavé pohledy přihlížejících. Mrtvá měla roztržštěnou lebku úderem tlapou, na několika dalších místech na těle byla lehce pohmožděna, rozez-nával zřetelné zátrhy drápů.

"Není ohryzaná," zamumlal.

"Objevíli jsme tu bestii v čas, nestačila ji odtáhnout!" vysvětlil někdo.

Frederick to nekomentoval. Nepřipadalo mu to dostatečně včas, alespoň ne pro mrtvou.

Krátké ohledání ve tmě mu neřeklo nic dalšího. Navíc se ho přihlížející dav znervózňoval.

"Podívám se na ni ještě jednou zítra ráno, odnese ji do márnice," přikázal.

Když se vracel zpátky k hostinci, něco ho napadlo a zašel si k místu, kde z večera s Loko-vou ženou mluvil. V boudě spal malý černý ořech ničím nepřipomínající velkého psa vlčího vzhledu.

Ráno byl na nohou první, ale nebylo mu to nic platné. Tělo v márnici nebylo, objevil pouze několik napůl zahlazených vlčích stop.

"Stvůry. Jsou chytré jako člověk," zanađával nahlas.

"Už týden tě hostíme, peníze jsme ti slíbili a nic z toho, další žena pryč," vyrušil ho ze sa-momluvy stařšina.

"Nemějte strach, já je dostanu!" odbyl ho Frederick a vyšel ven.

Nechtěně nechal něco ze svého vzteku zaznít v hlase a překvapilo ho, že se stařšina skoro polekal. I on sám to chtěl co nejrychleji skončit a zmizet odsud. Pečené maso mu už lezlo krkem, stále okolo něho byla spousta lidí. Mnohem raději měl samotu a klid. Navíc se nemohl zbavit pocitu, že ta žena umřela jen kvůli němu. Naštěstí dnes věděl, kde začít. Vrátil se do hostince, vzal si oba meče a vydal se k místu, kde potkal velkého šedého psa. Asi hodinu chodil sem a tam ve stále se zvětšujících kruzích, dokud stopu opět neobjevil. Vedla vzhůru do svahu směrem k lesu. Bez dalších příprav se po ní vydal. Prodíral se vysokou travou, zmutované divizny mu dosahovaly až k po ramena, občas zahlédl mraveniště lesních mravenců velikostí připomínající termitiště. Přítomnost divokého zřídla byla patrná na každém kroku. Po několika kilometrech zjistil, že už nestopuje jedno zvíře, ale dvě a potom tři. Dokonce se mu zdálo, jako by dokázal rozeznat i jejich pach. Byl zvláštní a čímsi dráždivý. Jindy by ho důkaz dalšího postupu mutace, nebo transformace, nevěděl, jako to nazývat, znervóznil. Teď to však chápal jako výhodu poskytnutou osudem. Pokračoval v cestě a dával si pozor, aby se mu nedostaly do zad.

Po dvou hodinách chůze si uvědomil, že něco není v pořádku. Pachová stopa, která mu usnadňovala sledování, se změnila. Stál a přemýšlel, až si uvědomil, že už po několikáté kráčí v kruhu kolem dokola po vlastních stopách. Ve chvíli, kdy pochopil princip ochranné iluze, začal vnímat skutečný obraz okolí. Ušklíbl se. V dávné minulosti takhle zřídla chránili primitivní lesní elfové, než vybudovali svou tolik proklamovanou civilizaci a naučili se sofistikovanějším způsobům, jak zřídla využívat i skrývat. Na prosté vesničany to však bylo dobré dost. Na něho už méně. Stiskl medailón s psí hlavou, soustředil se a udělal krok stranou. Rázem se ocitl na mýtině. Na obydlené mýtině.

Stál v kruhu výhružných šedých siluet. Stále si nebyl jistý, zda to jsou vlci, nebo psi. Pozorovali ho krví podlitými očima, z mord jim kanuly sliny. Vzduch byl ale nasycen strachem a panikou. To mu k vraždicím šelmám nesedělo. V pozadí, na hranici lesa, rozeznával chatrné chýše. Náhle se největší z tvorů vymrštil k útoku. Frederick uhnul záklonem a tvrdým direktem ho zasáhl do čenichu, druhou souběžně útočící bestii chytil levačkou pod krkem a držel ji v napjaté paži před sebou. Teprve teď mu došlo, co v pohybu zahlédl periferním zrakem. Šedou kožešinou porostlá stvoření sedící ve vnějším kruhu okolo něho měla lidské tvary. Ženské tvary, uvědomil si. A páchly - voněly, nebyl si jist, tím podivným způsobem.

"Nechte toho!" zařval, než se na něho vrhli další.

Kupodivu ho poslechli. Zvedl bestii do výše, aby se mohl podívat.

"Fena," zabručel.

"Ano, všechny jsme tady ženy," promluvil někdo za jeho zády.

Frederick se pomalu otočil. Pokud nebyl obluzen nějakým kouzlem, měl by ji slyšet přibližovat se.

Byla nahá, celá pokrytá jemnou kožešinou, ale ve tváři ani jinde neměla nic zvířecího. Měl pocit, jakoby ji už někdy viděl. Tam kde mají lidé ochlupení ohanbí, byl její kůžich tmavější. Až poté co odtrhl pohled od klína, pevného chmýřím pokrytého plochého břicha a oblých boků, které ho svou zvířecí a současně sto procentní ženskostí přitahovaly, si všiml, že místo prstů, má jakési polotlapy - polodlaně. Pochopil, proč jsou chatrče tak špatně postaveny. S takovými končetinami se moc práce udělat nedalo. Uvědomil si, že si olizuje náhle suché rty a je až bolestivě vzrušený. Skoro se za to styděl.

Mlžná clona zřídla zahalující celou oblast se rozhrnula a dovnitř začali vstupovat muži jeden za druhým. Všichni ozbrojeni, meči, sekerami, hořícími fakulemi, několik jich neslo vědra vymazaná hlínou naplněná hořící smůlou, všichni

členové rady starších a podobni jeden druhému.

"Najali jsme tě, abys je zabil a ty tady jen tak lelkuješ. Jenomže když už jsi nám ukázal cestu, vystačíme si i sami. Můžeš jít," promluvil stařešina. V levé ruce držel zakřivenou šavli, v druhé malý vypouklý štít. Bylo jasné, že celý život nebyl jen vesničanem. Dlouhán vedle něj byl ozbrojen ocelovou palicí zakončenou napodobeninou obrovského vlčího spáru.

Frederick už věděl, koho mu ta dívka svým obličejem připomíná. Levou ruku pomalu posunul k opasku a nepozorovaně z něj vyňal ampuli dryáku rozšiřujícího spektrum vnímání. Půlkruh mužů stahující se kolem něho jako rybářská síť mu připomněl okamžik na nádvoří Kaer Morhenského hradu, kdy ho jeho bývalí druhové vyvrhli ze svého středu.

Dokonce ho věrni svému poslání chtěli zabít. Bylo jim jedno, že proměnu katalyzovaly právě jejich elixýry.

"Ty jsi přišel mezi prvními osadníky," oslovil vůdce, "možná jste sebou neměli ženy, možná jsi byl bestie už od začátku.

Někde tady jsi ošukal vlastního psa. Fenu. Jenže jsi nevěděl o zřídle, které křiví věci a způsobuje podivuhodnosti.

Později fena nevrhal štěňata, ale něco takového," ukázal na očividně starší stvoření, polovičního křížence mezi ženou a psem."

Jeden z mužů ze sekerou v každé ruce se zašklebil.

"Snad nám tady ty, vědmák, zabiják zpotvořenců, nebudeš kázat o morálce!"

"Už jsem vám říkal, není to žádný vědmák, vyhnali ho! Zastával se potvor, protože je sám zvíře. Je pomalý, i já jsem ho zasáhl dýkou!" vykoul na okamžik mezi horaly malý Gadius.

"To s tou pomalostí jsou jenom kecy," zašeptal zaklínač, "ale je vás patnáct."

"Zbal své věci a vypadni," zopakoval svou nabídku stařešina, "nic proti tobě nemáme. Až vybijem tyhle vlkodlačice, můžeš si říkat komukoliv cokoli, nikdo ti stejně neuvěří."

Frederick zaslechl cvaknutí zámku natahované kuše a přikývl na znamení souhlasu. Přitom se poškrábal na bradě a skrytě si vložil ampuli do úst.

"A protože se vám vaše dcery líbily, začali jste to dělat i s nimi. Kolik generací jste tak zplodili za těch padesát let? Říkal jsi to tajemství svým synům a vnukům při rituálu dospělosti?"

Mluvil, aby uklidnil střelce. Byl někde za ním, mimo zorné pole. Jak droga začínala působit, schopnost vnímání rostla a už ho viděl oním nedefinovatelným způsobem. Nezřetelná silueta držící namířenou kuš.

"Pět generací," odpověděla žena, která ho už dříve oslovila. Až nejmladší z nás dokázaly rozbít pouta, kterými jsme byly celý život vězněné a vztyčit bariéru okolo zřídla. Protože jsme ztratily většinu loveckých dovedností šelem, musely jsme krást dobytek. Některé jejich ženy nás naneštěstí párkrát zahlédly. Protože už leccos tušili a prozradily by to ostatním, zabíjeli je jejich manželé, kterým se svěřily, ranou ocelovým spárem. A ty jsi teď vrahy dovedl sem."

"Je to moje práce, jsem zaklínač, vědmák a zabijím monstra," odpověděl a při posledním slově klesl hlasem, aby ho ostatní sotva slyšeli.

Současně se dlouhým výkrokem přiblížil ke stařešinovi, srazil ho ranou do obličeje, sekerníka kopl zboku do kyčle a teprve potom tasil meče.

Úhyb, náznak otočky, místo úniku tvrdý a krátký útok gladiem, odskok, navalení na dalšího soupeře. Do rány tesařskou širočinou strhl cizí tělo, na kušovnicka si vzpomněl ještě než uslyšel zadrnčení tětiny. Blesková finta sihilem, šipka zazvonila na čepeli, nápráh a hod, ocelové ostří se zabodlo do hrudníku, druhou střelu vykryl jen díky instinktům vylepšeným drogou, třetí dostal mezi lopatky. Tři parchanti, co nabíjeli najednou, uvědomil si. Stáli příliš daleko, proto je neviděl. Vrávoravě vykročil ke střelci, jeden krok, druhý, muž strnule stále s očima rozšířenými hrůzou. Uchopil jeho hlavu do dlaní a škulbl.

"Zemřeš, neřáde!" stařešina se rozmáchl šavlí, vzápětí ho k zemi strhl šedý stín. Frederick už vnímal jen cvaknutí tesáků a zvuky trhaného masa. Masakr skončil stejně rychle jako začal.

Stál a snažil se udržet rovnováhu. Ocel v zádech ho příšerně tížila. Z dále vnímal nezřetelnou postavu promlouvající pištícím hlasem.

"Zabiju tě, vědmáku."

"Nemyslím," zachrčel Frederick.

Skřet se kamsi ztratil, a zaklínač si až po dlouhé době uvědomil, že drží v ruce něco hadrovitého. Pokusil se zaostřit, po urputném snažení zjistil, že svírá v prstech rozdrcený Gadiusův krk.

"Jednu výhodu to má, když je člověk poloviční medvěd, hodně vydrží," řekl a omdlel.

Ležel u ohně, pozoroval dovádění štěněcích dívek a naslouchal šumění lesa. Podle vůdkyně smečky, jak Rejlu stále nazýval, protože si odmítal připustit její ženskost, byl v bezvědomí tři dny.

"Na ránu kuší do zad, to není špatný," zabručel.

"Něco k jídlu?" nabídla mu dva talíře.

Automaticky sáhl po pravém a hladově se zakousl do šťavnatého masa.

"Prozradil ses," pronesla.

Zatvářil se nechápavě.

"Podle vůně sis podvědomě vybral syrové maso, pečené je na druhém tácu."

Zaváhal, ale potom pokračoval v jídlu.

"Ne každá mutace se povede podle plánů, a některé z nich jsou docela pěkné. Velmi pěkné," opravil se, při pohledu na nezakrytá řadra porostlá jemnou srstí.

Rejla se rošťácky zasmála a nabídla si také kus masa. Pečeného.

"Ale myslím, že mi to v mém povolání nevadí," uzavřel své nevyřčené myšlenky Frederick.

"V jakém?"

"V zabíjení monster. Jsem monstrem zabíjející jiná monstra. Záleží na úhlu pohledu. Jsem zvědav, kolik času mi zbývá,

než se země opravdu stane zvíře. Nemá cenu zbytečně na něco čekat, nechceš jít na chvíli do lesa, sami dva?" změnil téma.

Rejla nevěřicně zakroutila hlavou.

"Psi nebo chlapi, jste úplně stejní. Sotva se hýbeš. Ale nejsem proti, až budu mít jistotu, že při troše námahy neumřeš," dodala významně.

"Nebo můžeme jít k tobě do chatrče, je to blíž," provokoval napůl vážně.

"Nebo to můžeme dělat přímo tady, my na soukromí moc nehrajeme, jsem přece jen poloviční feny," usadila ho se širokým úsměvem a na znamení, že nežertuje odložila maso a podívala se na něho významně smyslným úsměvem. Frederick zavyl jako vlk, oba se dali do smíchu.